

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

At vedkende sig Jesus.

Altsaa, enhver, som vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg vedkende mig for min Fader, som er i Himlene. Men den, som fornægter mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min Fader, som er i Himlene.
(Matth. 10, 32—33)

Her har vi det skønneste og mest ligefremme Udtryk for, hvad der skal forstås ved at vedkende sig Jesus — at vedkende sig ham.

Det er skönt og godt at vedkende sig Jesus med Munden og for et Menneske at sige, at det tror paa ham som sin Frelser, men her menes noget mere med at „vedkende sig Jesus”.

Jesus er enestaaende i Historien, han er som sandt Menneske enestaaende blandt Mennesker. Han er en Konge, men hans Rige er ikke af denne Verden. Det er forskelligt fra alle Verdensriger. Han er Sandhedens Konge.

Over for alt og alle sagde han til det Folk, som han efter Kødet tilhørte: „I have hørt, der er sagt de gamle, men **Jeg siger eder.**” Han stillede sig absolut paa Guds Lovs gamle Grund og sagde: „Indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaar af Loven.”

Denne henleder vi Opmærksomheden paa for videre at sige, at det er Jesu urokkelige Villie, at alle de, der vil have ham til Frelser, skal vise Broderskab og Samfund med ham, hvorsomhelst i Verden de færdes blandt Mennesker. Det er Betydningen af at vedkende sig ham.

Visselig er dette at bygge Kirker, der med deres Spir peger mod Himmelen, et talende Vidnesbyrd om, at der er Mennesker, som vedkender sig Jesus og hans Rige.

Og ligesaa er det, at Mennesker flokkes i de Huse, der er indviende til Evangeliets Forkyndelse og Dyrkelse af den sande Gud, et Vidnesbyrd om, at her er Mennesker, der har taget Parti paa Jesu Side.

Det maa ingenlunde agtes ringe, at der i de saakaldte kristne Lande findes Gudshuse i Tusindvis, Huse, som peger opad imod et andet Rige og en anden Lykke, end Jordelivet og Verdenslivet byder.

Dette midt i Verdensrigernes Herlighed, Lystighed, Gøgl og Sjov, midt i Verdens Vantro, Ugudelighed og Elendighed, dens Løgn og Tomhed er et herligt Vidnesbyrd om, at her er Mennesker, som vedkender sig Jesus.

Men — vedkender jeg og du os ham over for de Mennesker, der omgiver os?

Jesus siger „for Menneskene” (egentlig over for Menneskene), og Forbindelsen, hvori det siges, viser, at det er over for Mennesker, som hører til den modsatte Flok.

Peter vedkendte sig Jesus i Discipelkredsen, men der, hvor Jesus forhaanedes, nægtede han ham. Efter hans Anger og Opregnsning svigtede han aldrig. Da vedkendte han sig sin Herre hvorsomhelst — tro indtil Døden.

Det er let at være med Flokken, der samles i Kirken og der at tage Del i Salmesangen og Gudsdyrkelsen, men det er, hvor vi færdes blandt verdslige Mennesker, det gælder om at vedkende os vort Broderskab med Jesus.

Gør vi det, saa har vi Jesu Ord for, at han vil kendes ved os over for sin Fader, men i modsat Fald vil han fornægte os over for ham.

I Evighedsens Lys.

Luk. 16, 19—31.

Af Stiftsprovst P. Barsøe, Aalborg.

Vort Evangelium ruller et Billede op for os med to Afdelinger, saaledes som man undertiden ser det paa gamle Malerier, det ene foregaar paa Jorden, det andet hinsides Død og Grav.

Først en rig Mand, der havde det godt paa Jorden, klædte sig fint og levede hver Dag herligt, aabenbart ikke overlæstet med Arbejde, heller ikke trykket af Sorg og Nød, fuldt op af Venner, med hvem han nød Livets Goder i fuldt Maal. Der var mange, der misundte ham og sagde: „Hvem der havde det som han”. Men alt saadant faar Ende. „Et lykkeligt Liv varer et vist Antal Dage,” og saa kommer Døden. Denne Verdens Rigdom er en falsk Rigdom, der ikke kan vare ved. Dens Glæder er Kilder, der løber tørre.

Dernæst en fattig, der havde det daarligt her paa Jorden, ikke blot fattig, men ude af Stand til at arbejde, syg og lidende, fuld af Saar. Han savnede til det daglige Brød, og han laa hen mere som en død end en levende. I Sandhed en svær Tilstand! Der har jo ogsaa nok været dem, der ynkede ham og sagde: „Den arme Stakkel, hvor har han det haardt!” Men se, ogsaa denne Tilstand fik Ende; der kom ogsaa for ham en Dag, da alt dette ikke var mere, da han som en fangen Fugl slap ud af sit trangeste Bur.

Nu kan vi Mennesker ikke være ligegyldige og følelsesløse over for vore Kaar herude, og det er heller ikke det, Jesus vil lære os. „Det er sødt, naar det sker, hvad Hjertet vil,” hedder det, og vi gruer alle for Nød og Lidelse. Men Jesus vil lære os at se baade jordisk Lykke og jordisk Nød i Evighedsens Lys, at huske paa, at begge Dele er noget, der gaar forbi.

Den anden Del af Billedet ruller nu op for os og viser os atter en stor Forskel paa disse to. Den fattige døde og blev henbaaret af Engle i „Abrahams Skød.” Mere staar der ikke, men det er jo ogsaa nok. Det er Udtryk for en salig Død; Guds hellige Engle omsvævede hans Dødsleje, som Fuglene kredsedede om deres Ven, den hellige Frans’ Dødsleje. „Abrahams Skød”, hvilket trygt og godt Sted af dvæle, hvilken Hvile efter Møje.

Den rige Mand døde ogsaa og blev begravet; det bemærkes udtrykkeligt, thi der udfoldes for sidste Gang Rigdommen og Pragten. Men da han slog sine Øjne op i Dødsriget, var han „i Pine”, og han saa Abraham „langt borte”. Nu var hans Samvittighed vaagnet med sin Anklage og Pine. Nu saa han, at han var langt borte fra sit Folks udvalgte, kastet ud som en uværdig. Og Begæret efter denne Verdens Goder sad endnu i hans Sjæl, men der var intet, der kunde stille dette Begær; derfor Tørsten i denne Lue.

Se, denne Forskel, der jo allerede var til Stede i Jordelivet, var af en meget dybere og mere afgørende Art, og derfor var den ogsaa uundslættelig. Den rige Mand mente, at der kunde bygges Bro, men Abraham, der erklogere paa disse Ting, siger, at det er ugørligt. Han beraaber sig ikke paa et „vil ikke”, men paa et „kan ikke”.

Men idet Jesus viser os, hvordan det gik disse to, vil han dermed sige os alle, at der er disse to Muligheder for os bag ved Døden. Enten i Abrahams Skød eller langt borte fra de troendes Fader. Enten Trøst efter Jordelivets Møje eller Pine, udsprunget af den onde Samvittighed og Bevidstheden om et forspildt Liv. Enten Glæde over at være naaet ind til Livets fulde Rigdom og Herlighed eller Trøst efter de jordiske Nydelser, som ikke er mere. Og hvad et Menneske faar som sin Lod hisset, det beholder han for stedse. Saligheden og Hvilten kan ikke mistes, men de

usalige kan heller ikke ombytte deres Tilstand.

Derfor er det forferdeligt, naar Mennesker bare tænker paa den nærværende Tid og griber efter Goderne her, men ganske forsømmer at tænke paa det tilkommende Liv og leve for Evigheden, som Gud dog ogsaa „har lagt i vore Hjerter”. Pas paa, ikke mindst i disse Tider, at du ikke hvirvles ind i de materielle Spørgsmaalstrøm. Bed den gamle Sangers Bøn: „Herre, lær os saaledes at tælle vore Dage, at vi kan faa Visdom i Hjertet.”

Men hvorfor faar vi det godt hisset? Den rige Mand fik det ikke daarligt hisset, fordi han var rig, det var ikke hans Rigdom i og for sig, der var den Synd, der fordomte ham. Og den fattige fik det ikke godt, fordi han her var fattig og elendig, det at lide her er ikke en Fortjeneste, der belønnes hisset, som mange er tilbøjelige til at mene. Vi maa dybere ind. Den rige Mands Ulykke og Liv uden Gud, et selvsk liv uden Kærlighed til Mennesker. Sin Rigdom havde han ikke taget af Guds Haand og ikke brugt efter Guds Villie. Hans Sjæl havde fortabt sig i denne Verdens Goder og Glæder, og den, der gør det, tager Skade paa sin Sjæl, han dør aandeligt talt og bliver uskikket til det evige Liv hos Gud.

Omvendt gik den fattige Lazarus ind til Gud, fordi han allerede herude havde levet i Samfund med Gud, aabnet sit Hjerte for Gud og hans Ord under alle Fattigdommens Byrder og Fristelser og fundet sin sande Rigdom i Gud. Han havde allerede her paa Jorden i sit Hjerte noget af det evige Liv; derfor passede han i Abrahams Skød.

Og enten vi er fattige eller rige, syge eller sunde, er det Vejen for os til at faa det evige godt, at vi her i Tiden lukker os op for Gud og for de Livskraftige, som han i sin Naade vil indplante i os, og under Suk og Bøn lader dem virke i os og bære Frugt efter Guds Villie. Hovedsagen er at faa Brug for Guds frelsende Naade og modtage den i Hjertet. Tro, som den tilbydes os i vor Herre Jesus Kristus, og faa vore Hjerter dannet og vort Liv bestemt deraf, saa vor Rigdom mere og mere bliver i Gud og i hans gode og fuldkomne Villie. Da har vi Børnekaar herude, trods alt, og da faar vi Salighedskaar hisset med alle Guds frelste.

Hjælp os da dertil, vor Gud og Fader, for din Barmhertigheds Skyld.

Kirkens Enhed.

En Forelæsning.

Biskop, Dr. thol. A. S. Poulsen holdt sidste Efteraar en Olaus Petri-Forelæsning paa Universitetet i Upsala, Danmarks Kristenhed og dens Stilling til Kirkens Enhed, og har senere udgivet den (P. Haases Forlag).

Det er et glædeligt Tidens Tegn, at denne Bog er fremkommen. At en af Danmarks Biskopper skænker en saadan Sag som Kirkens Enhed en udførlig og indgaaende Omtale, og at denne Behandling af et betydningsfuldt Emne er fremkaldt paa Foranledning af Uppsala Universitet, der i Oktober i Fjor havde indbudt en svensk, en norsk og en dansk Biskop samt en finsk Professor til at holde Forelæsninger derover, viser, at Sagen er ved at blive brændende ogsaa for Nordens Kirker og ikke længere blot tildrager sig Opmærksomhed i det store Udlands kirkelige Kredse.

Man lægger Mærke til Bogens smukke Omslag (Papiret er desværre ikke godt), hvor et stort Kors med Joh. 17, 21 som Indskrift er omgivet af Ordene: „At de alle maa være Et!” paa Hebraisk, Græsk, Latin og Dansk, ligesom Bogen er prydet med et Billede af Uppsala Domkirkes Indre og et andet af Uppsala Universitet.

Biskop Poulsen begynder med en kort Redegørelse for den danske Kirkes historiske Udvikling

og gaar dernæst over til at behandle det betydningsfulde 19. Aarhundrede med Mynster, Grundtvig, Kirkegaard, Martensen og Vilh. Beck og deres vidtomsplendende Indflydelse paa dansk Kirkeliv. Han gaar dernæst ind paa „den danske Kirkes Stilling til Kirkens Enhed”. Han viser, hvorledes den lutheriske Tankegang om „Den usynlige Kirke” afgiver Momenter, som er gunstige for Arbejdet paa Kirkens Enhed. Man finder her (S. 47) refereret en meget mærkelig Udtalelse af Otto Møller om den grundtvigske Anskuelse, der maa staa for Forfatterens egen Regning, men iøvrigt fremhæver han, hvorledes den danske Kirke har et betydningsfuldt Indskud at give i Arbejdet for Kirkens Enhed ved Betoningen af den hellige almindelige Kirkes fælles Trobekendelse.

Dernæst viser Biskoppen, hvorledes forskellige Symptomer i den danske Kirke i de sidste 50 Aar har peget i Retning af den omhandlede Sag, omtaler Bethesda-møderne, Fællesmissionerne o. s. v. og navnlig, hvorledes Indflydelse fra England og Amerika (særligt Verdensmissionskonferencen i Edinburgh 1910) har øvet deres Virkning paa den danske Kirke. Han paaviser, hvordan en voksende Fordragelighed og Sammenslutning mellem Kristne gør sig gældende i Ting som Lægmandsbævegelsen, den kristelige Ungdomsbævegelse og Studenterbævegelsen, den evangeliske Alliance, Københavns Kirkesag, Møderne paa Liselund o. s. v. men han fremhæver ogsaa, paa hvormange Steder Uforordeligheden er stor endnu, særlig mellem indre Mission og den grundtvigske Retning i Jylland.

Dannelsen af „Samfund,” som er saa almindelig rundt om i vore Dages Kirkeliv, har Forf. intet godt Øje til, og han kan vel have Ret, naar Samfundene bliver til snævre „Særsamfund.” Hovedhindringerne for Arbejdet i Danmark for Kirkens Enhed finder Forf. i vort smaat-skaarne Partivæsen og i den kirkepolitiske Strid om „den taalssomme Folkekirke”, som splitter de Kristnes Kreds.

Biskop Poulsens Bog vil forhaabentlig give Anledning til, at denne betydningsfulde Sag om Kristnes Samling til Et og Kirkens Fremvækst mod det store Enhedsmaal vinder større Aktualitet herhjemme. Og man maa være Biskoppen taknemmelig for hans gode Bidrag dertil.

Th. Elmquist.

Danger in Rapidly Rising Land Prices.

United States Department of Agriculture Warns Farmers of Probable Consequences.

Prices of farming lands in many sections of the United States, especially in Iowa and the other Corn Belt States, have risen with such rapidity that serious consequences may be expected, especially with the return of normal conditions. This is a warning to farmers issued by the United States Department of Agriculture.

Speculators, many of them business men of the cities, in many cases have reaped big profits by buying and reselling without making any substantial contribution in return. Farmers have sold land at prices that seemed high, and then have bought again at still higher figures, losing thousands of dollars in the exchange. The bona fide farmer who purchases land at present high prices may find the returns on his investment abnormally small if earnings should decline when normal conditions are restored, and may find himself seriously embarrassed if he has financed the purchase largely on credit.

That is a summary of the situation as it is viewed by investigators of the Bureau of Farm Management sent by the department into the regions of most

marked speculative activity. Here is a summary of their advice which is broadly applicable probably to the majority of farmers in the regions affected, though it may not fit every individual case:

Much of the present speculative activity has been due to the fact that speculators have been able to catch some farmers unawares, buying their farms at a much lower figure than was justified in relation to prices in adjoining regions. Therefore you should be careful about selling to a speculator who is buying to him it probably may be worth more to you. If you own a farm and desire to continue farming be very sure before selling that you can obtain out of the proceeds of your sale as good a farm as you have sold.

If you desire to purchase a farm you should be very sure that the price you pay is fully justified by the probable net earnings of the farm when conditions become more normal.

Be careful that the buyer of your farm is able to complete his payment on March first in case he fails to resell. In general it is safe to require an initial cash payment of one-third the sale price.

Be cautious about speculating yourself. Especially do not buy on a narrow cash margin with the expectation that you will be able to sell and obtain the necessary means of settling your contract. You may not be able to effect a sale. A land “boom” may collapse suddenly.

Etatsraad E. Møller.

En Hundretdaarsdag — og et Mindeskrift.

Den vest- og sønderjydske Kreditforenings Stifter, Etatsraad Ephraim Møller blev født 18. August for hundrede Aar siden. Det var ham, Tietgen erklærede for et Finansgeni, født til noget større end til Kreditforeningsdirektør. Nu, den dygtige Skagbo, hvis finansielle Evner, hvis Fantasi og Villiekraft Silkeborg Herning-Banen skylder sin Tilblivelse, ligesom Møller var med til at grundlægge Kronprins Frederiks Fond, skulde da ogsaa faa Betydning for hele Vestjylland og mere endda.

Man kan læse derom i det smukke, med Fotografier og med Vignetter af Dattersønnen Borge Nyrop udstyrede Mindeskrift, som Møllers Døtre, Mathilde og Dagmar, har udgivet. Redaktør C. A. Clemmensen tegner i dette Skrift, grundigt, friskt, undertiden helt fornøjeligt som alt, hvad der stammer fra denne fortraffelige personalhistoriske Forfatter, et smukt og sympatetisk Billede af den jydsk Finansmand

... Vi ser Møller længe, før Arbejde og Ansvar lagde Beslag paa ham, som den unge Danskjurist med det kønne, kloge Ansigt. Vellidt blandt Kammeraterne er han med sin Evne til at improvisere Vers og selv foredrage dem til Oplivelse under mangt et Samvær. Som By- og Herredsfuldmegetig i Holstebro giver han i et Lejlighedsdigt — det var lige før den første slesvigske Krig — Udtryk for Tikkens nationale og politiske Stemninger. Og under „Slavekrigen”, da Banner blussede og Kirkeklokker kimede ved Rygtet om, at de rendsborgske Slaver trængte frem under Mord og Plyndering, viser Møller sig som Byens Helt, som den, der organiserede Forsvaret. De Holstebro-Damer sad ved Vinduerne og græd af Angst over alle de onde Rygter, dengang Møller red ud for at rekognoscere, ledsaget af Byens eneste Politibetjent, — som ogsaa græd.

Var det denne Gang kun blind Alarm, havde Møller dog vist en Konduite, der gjorde ham yderligere populær. Og der blev snart paa en Række Omraader Brug for en Mand som ham. Efter at han har øgtet en Gaardmandsdatter fra Lemvigegnen

træffer vi Møller som Amtsfuldmegetig, lidt senere som Prokurator, lidt senere som Prokurator i Ringkøbing, en Mand, der straks vinder formaadene Venner som Amtmand Schulin og Etatsraad Tang paa Nørre Voborg. Han har faaet det Ord paa sig at han altid ved Udvej, og hvor det gælder om taalmodigt at holde ud, er han ogsaa i Stand til at vise jydsk Sindighed. Modet tabte han i hvert Fald aldrig. „Dertil kom,” siger hans Biograf, „en sjælden Evne til at omgaas Folk af alle Klasser, ikke alene medens han var den yngre Fremadstræbende Produktør, men ogsaa da han var naaet til en fremskudt Position. Spørger man den Dag i Dag gamle Ringkøbingensere om deres Indtryk af Møllers Personlighed, nævner de gerne som noget af det første: Han, gjorde ikke Forskel paa Folk.

De gode Forbindelser — ikke mindst Forholdet til Tang, der stod i høj Yndest hos Frederik den Syvende — blev af megen Betydning for Møller, da han skulde til at realisere Ideerne om en vest- og sønderjydsk Kreditforening. Thi der gjordes en Række Vanskeligheder blandt andet fra Monrads Side, der paa det Tidspunkt var fungerende Indenrigsminister. Møller overvandt imidlertid alle afgørende Hindringer og blev gennem mange Aar den nye Forenings kloge og fremsynede Leder. Efter Krigen 64 fik Foreningen i Sønderjylland ingen nye Laantagere; men den Institution, der i saa høj Grad er Møllers Værk, staar ikke desto mindre i Øjeblikket som en af de største — vist den tredje største — blandt Landets Kreditforeninger, og Historien har jo føjet det saaledes, at den nu i Hundredaarsdagen for Stifterens Fødsel kan berede sig paa atter fuldt ud at svare til sit Navn.

Naturligvis gør Clemmensen udførligt Rede for, hvorledes Møller fik Silkeborg — Herning-Banen gjort til Virkelighed, og hvorledes han havde sin væsentlige Andel i Oprettelsen af Kronprins Frederiks Fond, hvoraf saa mange omkomne Redningsmænds efterladte har hentet Hjælp. Ikke uden Interesse ser man, at Møller ogsaa en Overgang var stærkt optaget af Tanken om Tilvebringelse af et nyt Udlob for Ringkøbingfjorden. I det store og hele havde Etatsraaden Lykken med sig, og han var en lykkelig Mand. Ikke mindst i sit Hjem. „Han var,” hedder det, „tidlig oppe, gik efter endt Kontortid en Tur med et eller flere af Børnene, og efter Aftensmaaltidet Kl. 6 sad han atter paa Kontoret, hvor han da i Aarets mørke Tid arbejdede ved Skæret af en Tællepraas. Han vilde hverken have Stearinlys eller Lampe. Naar dette Aftensmaaltid var til Ende og der ikke var Gæster, spillede han og hans Hustru deres „Tomandswhist.” Hustruen interesserede sig levende for sin Mands Gerning og var ham med sin fine Kvindelighed, sine kloge Raad en tro Støtte. Mellem Møllers efterladte Papirer findes et lille Kort med nogle Linier, han skrev til hende paa deres 40-Aars Bryllupsdag — der staar: „Da Menneskenes Børn ikke kunne forlange, at alle Dage skulle være gode og lykkelige, have vi al Grund til at takke Vor Herre for, at det langt overvejende Antal af disse 40 Aars 14.000 Dage kunne henføres hertil — til de gode og lykkelige nemlig. Tak for, hvad du hertil har bidraget.”

Midt i Halvfemserne døde den vestjydske Finansmand ude paa Store Mariendal, hvor han tilbragte sine sidste Aar. Bogen om ham efterlader Billedet af en paa samme Tid myndig og elskværdig Personlighed, en harmonisk og stadig foretagssom Natur. Ikke uden Grund sammenligner Forfatteren i den smukke Indledning Byen og Manden. Der er over Ringkøbing med dens røde Tegltage og grønne Haver noget stilfærdig — hyggeligt, og